

[Aksel Larsen.]

stod der i „Land og Folk“?). Jeg svarer ikke den fulde præst. (H. C. Hansen: Nu går De for vidt!). Det er ikke for vidt. Det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen kan aldrig lade en være i fred for afbrydelser, når han sidder her ved talerstolen.

Udenrigsministeren taler om de russiske beregningsmetoder og siger, at han har ikke sagt noget urigtigt om de svenske flyvemaskiners position, når han sagde, at de også efter russiske beregningsmetoder var over internationalt farvand. Jeg gør opmærksom på, at dette er forkert, der foreligger ikke sådanne russiske beregninger. Og hvad gør udenrigsministeren? Han siger, at han har tillid til, hvad udenrigsminister Undén har sagt i De Forenede Nationer. Nej, det, det drejer sig om, er: hvad har de russiske noter og erklæringer om denne sag sagt? I disse russiske noter og erklæringer er der intet, der går ud på, at de svenske flyvemaskiner efter russiske beregningsmetoder skulle have været over internationalt farvand.

Ministeren kan ikke komme uden om at tale om Genèvekonventionen, og det gør han på den, som han selv tror, elegante måde, at han minder om, hvad Shylock spurgte om. Det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvad der står i Genèvekonventionen, og ministeren må erkende, at i Genèvekonventionen står der, at ved fjendtlighedernes ophør skal krigsfangerne sendes hjem. Så siger han: Ja, men det er en gammel historie, det var dengang man ikke kunne forudse sådan noget, som sker nu, det gælder ikke; nej, i 1919 gik Sovjetunionen ind på nogle aftaler, hvorved man faktisk knæsatte det princip, at krigsfanger selv kunne vælge, om de ville sendes hjem eller ej. Men Genèvekonventionen er, som udenrigsministeren ved, dateret 12. august 1949, og det var den højtærede udenrigsminister selv, der stod i folketinget den 25. april 1951, for knap halvandet år siden, og anbefalede at ratificere denne konvention, og som ikke dengang syntes, at dens betingelser var inhumanitære.

Udenrigsministeren taler igen om min

usandfærdige kampagne om skibe. Jeg foreslår, at udenrigsministeren forsøger at få afsluttet den debat ved at offentliggøre eller i det mindste meddele folketinget ordlyden af de henvendelser, meddelelser o. s. v., som regeringen har givet industrien herhjemme med hensyn til leverancer østpå.

Udenrigsministeren forstår ikke rigtig den skildring, jeg har givet af forhandlingerne eller rettere sagt ikke forhandlingerne, men den internationale diskussion om Tysklands enhed og fredstraktat. Nej, men jeg skal gøre det ganske enkelt. Det, det drejer sig om, er, at Sovjetregeringen har foreslået forhandling uden at stille andre betingelser end de af mig nævnte: at Tyskland ikke igen må blive en militær trusel mod dets nabolande, og at Tyskland ikke må indgå militæralliancer. Andre betingelser har man ikke stillet, men sagt, at så kan vi sætte os ned og forhandle om det øvrige. Dertil har vestmagterne og Bonnregeringen sagt: vi vil ikke forhandle.

Løvrigt siger udenrigsministeren, at resten af det, jeg har sagt, behøver han ikke at beskæftige sig med, for nu har han bevist, hvor uholdbart det er. Jeg skal minde om, hvad det er, udenrigsministeren sådan glemmer, og jeg gør opmærksom på, at nogen ren forglemmelse er det ikke. Ganske vist plejer jeg ikke at skrive mine taler, men det var i dag lykkedes mig at lave et manuskript til det væsentlige af, hvad jeg har sagt, og det gav jeg udenrigsministeren, før jeg talte, så han ved, hvad jeg har sagt, og han ved altså også, hvad han er gået udenom.

Han har ikke povet at anfægte det, jeg sagde om, at Frankrig havde hele skylden for, at der blev krig i Indokina. Han har ikke povet at sige et ord til min omtale af, hvem der var de virkelige bagmænd for angrebet på de dansksindede sydslesvigere. Han har ikke haft et ord at sige i anledning af, at han i sin skildring af Danmarks udenrigspolitik totalt undlod at omtale Danmarks afstemninger på den nuværende generalforsamling i De Forenede Nationer. Han har været tavs om forholds-